

Bir gün yaşamayı seçerse millet .../ Ebu'l-Qasin eş-Şabbi

Bir gün yaşamayı seçerse millet / Muhakkak ki kader ona cevap verir
Gün gelir yok olur gece / Gün gelir, kırılır zincirler
Kim hayat özlemiyle sarılmasa / Buharlaşıp yok olur havasında hayatın
Yuh olsun hayatın uyandırmadığı kimseye / Kazanılmış olan yokluk tokatlamasından
İşte bunlar, bana tüm kâinatın anlattığı / ve gizli ruhların söyledikleri...
Dağların üzerinde ve ağaçların altında / Her bir yandan esen, rûzigârı,
Bindim ölümün gemisine unutarak sakınmayı / İstedğimde ulaşmayı, her hangi bir hedefi
Alev topu yangınların tehlikesinden / Ve azgın mercanlardan kayalıklarından...
Dağları tırmanmaktan korkanlar / Ömür boyu çukurlarda yaşarlar...
Kalbimde delikanlı duygular kanlarıyla fışkırır / Göğsümde ise başka rüzgârlar eser
Esen rüzgârlara ve yağın yağmura / Kulak kabarttım, çakan şimşeğe...
Ey anne! Nefret eder misin insanlardan / Şöyle dedi bana yeryüzü; bunu sorduğumda:
Kutlarım, insanların hayattan beklentisi olanları / Ve tehlikelerden zevk alanları...
Ve lanet ederim zamanla beraber yürümeyeni / Ve taş gibi yaşamaya rıza gösterenleri
Zira evren canlıdır ve sever hayatı / Hor görürü ölümü, ne kadar büyüse de...
Ne ufuk kucaklar, ölmüş kuşları / Ne de bir arı dokunur ölmüş çiçeklere